

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2019. december 22.

XVII. évfolyam 43. szám

Advent 4.vasárnap

„Urunk, Istenünk érkezik: ő a dicsőség királya”

Egyházközségünk hirdetése:

December 22. Advent 4. vasárnap:

08:00 – +József

10:00 – +Rita

11:30 – Makkosmária

18:00 – +János és élő Mária

A szentmise olvasmányai:

Iz 7,11-14. Zsolt 23,1-2.3-4ab.5-6 Róm 1,1-7 Mt 1,18-24

December 23. 4.adventi hétfő:

Kety Szent János, áldozópap

06:00 – +Júlia, Ferenc és Imre

December 24. kedd

Karácsony vigíliája:

15:00 - Pásztorjáték

16:00 – Vigília mise

24:00 – Éjféleli mise

December 25 Karácsony:

08:00 – +Teréz és János

10:00 – +Mária és Ferenc

18:00 – +Júlia és Gáspár

A szentmise olvasmányai:

Iz 52,7-10.

Zsolt 97, 1.2-3ab.3cd-4.5-6

Zsid 1,1-6 Luk 2, 15-20.

December 26. csütörtök:

Szent István első vértanú

10:00 – +Géza

December 27. péntek:

Szent János apostol és
evangélista

8:00 – +Miklós

Gyóntatás nem lesz!

December 28. szombat:

18:00 – +Éva

December 29. vasárnap:

08:00 – Szűz Mária tiszteletére

10:00 – +Anna

11:30 – Makkosmária

18:00 – +Rokonok

Szent Cecília Kórus a mise
keretében elénekli

Halmos: Karácsonyi mise
darabját.

A mise után rövid műsor!

Karácsonyfa állítás a templomban

December 23. hétfő kora reggel

Kérjük azon kedves testvéreket, akik szívesen csatlakoznának a cserkészekhez és ministránsokhoz karácsonyfadat állítani a templomban, azokat szeretettel várjuk 23-n hétfőn reggel a hajnali mise és cserkészházi reggelizés után segítségül. Minél többen leszünk, annál hamarabb végzünk.

KARITÁSZ OORI látogatás

Dec. 23-án 14 órakor indulunk a

prohászka diákokkal és a

cserkészekkel az O.O.R.I.

bejáratától (Szanatórium u.), és

végig járjuk a pavilonokban

fekvő betegeket. Imával, sok

szeretettel, kis ajándékkal és

remélhetőleg zenészóval

próbálunk örömet, meghittséget

varázsolni a betegágyak mellé!

Lehet hozzánk csatlakozni!

Szentségimádás

Következő alkalom:

2020. január 2. csütörtök

Jegyesoktatás indul

2020. január 20. 19 óra

Domonkos nővérek háza

Fő utca192/A – zöldrácsony kerítés

„A jelenlét mennyországa – A szentségimádásról az esztergomi pasztorációs konferencián

4. rész

A konferencia zárónapja szentmisével kezdődött az esztergomi bazilikában. Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök, a NEK titkárságának vezetője homíliájában arról beszélt, hogy napjainkban sokak szívében félelem, aggodalom hatalmasodik el a fenyegetőnek tűnő jövő miatt. Jézus is tanított a pusztulásról, a csapásokról, de nem a félelemkeltés szándékával, hanem azért, hogy növelje a hitet, a reményt, a belső erőt, ami nem e világi biztonságérzeten alapul, hanem Isten szeretetén.

Ez nem jelenti azt, hogy a hívő embert Isten mindentől megmenti, de azoknak, akik hisznek benne, életet ad (így értendő az oroszánok verméből sértetlenül kikerült Dániel történetének ószövetségi példázata is). Már most táplálja a szívünket, növelve bennünk az örökkévalóság gazdagságát, elsősorban az Oltáriszentség által – mondta Mohos Gábor, hozzátéve, a földi életet kettősség jellemzi: egyrészt a végesség, a törékenység, másrészt a remény, amelyet Isten önt a szívünkbe, hiszen megmondta: minden szörnyűségen túl „nézzetek fel, elérkezett a megváltásotok”.

E világban éppúgy szenvedünk, mint bárki más – folytatta a szónok –, de nem veszítjük el a reményt, erre példa Dániel magatartása, aki Isten törvényét választotta a földi törvényekkel szemben. Számos

példát láttunk erre a 20. század keresztényeinek körében éppúgy, mint a közelmúltban, s mindez megerősíti küldetésünket: ezen a világon túlmutató valóság jelei vagyunk – hangsúlyozta Mohos Gábor.

A következő előadó, **Gáspár István** nagymarosi plébános, az Országos Lelkipásztori Intézet (OLI) igazgatója a szentségimádás fontosságáról, gyakorlati megvalósításáról és az egyházközségek életében érlelődő gyümölcseiről beszélt. Személyes hangvétellű előadását egy vallomással kezdte: „A szentségimádás számomra összetekintés az Úrral, nézem őt, és ő néz engem, válaszokat keresek életem kérdéseire, és ő a szívét adja nekem, azt a látásmódot, ahogy ő tekint a világra, az emberekre. Általa látom meg én is a világ sebeit, megnyit mások felé. Mint egy napfürdő, olyan számomra a szentségimádás, Isten szeretetében vagyok. Ez a napom ékköve, a Krisztus előtt töltött idő felülír mindent, és ott minden a helyére kerül.”

Gáspár István elmondta, a nagymarosi plébánián 2011-ben a szentségimádásra egy napot jelöltek ki a hétből, de erre az egy napra sem volt könnyű embert találni, s ekkor jött Fábry Kornél atya javaslata: „Lehet ám ezt egy héten át is csinálni.” – Három éve tart a csoda – folytatta a plébános –, ehhez hetven-nyolcvan ember kellett, és kialakultak a párok (helyettesítő társak is), hétfőtől péntekig mindennap reggel 6-tól este tízig valaki mindig ott ül Krisztus lábainál. A szentségimádás segít jól beosztani az időt, ahogy Teréz anya mondta: „Amennyivel több a dolgom, annyival többet kell imádkoznom.” A nagymarosi templom a település szíve, ószövetségi képpel élve a találkozás sátra lett azóta.

Az előadó Varga László kaposvári püspököt idézte, amikor hangsúlyozta: a szentség előtt „semmit teszünk”, nem kell görcsölnünk vagy elvárásoknak megfelelnünk, csupán tanítványként jelen kell lennünk. Fel kell adnunk a hasznosság konzumszemléletét, ott nincsenek elvárások, és fel kell adnunk a saját elképzeléseinket is, Isten tanít, úgy, ahogy ő akarja. Nem kell „szórakoztatnunk” az Urat imakönyvekből való felolvasással, a jelenlét a fontos, a

megajándékozottságunk átélése, és Krisztus önmagát adja. Ugyanakkor imádkozhatunk a családtagjainkért, az utcánkban lakókért, barátainkért, hazánkért (a névsort fel is írhatjuk magunknak), átadhatjuk a terheinket, elmondhatjuk a kérdéseinket, s ő válaszolni fog. Leveszi a fátylat a tekintetünkről, a megtört emberben ezután a megtört Krisztust fogjuk látni. Olvashatunk a Szentírásból, imádkozhatjuk a rózsafüzért, amely Krisztus-központú ima.

Az Atyával egyébként is csak Krisztus stílusában tudunk találkozni – folytatta Gáspár István –, engedelmisségben. Ő pedig folyamatosan beszél hozzánk, csak az a kérdés: Meg akarjuk-e hallani a szavát? Vagy éppen a vallásgyakorlatunkkal védjük magunkat Istentől? A kipipált, letudott imádság soha nem hoz létre valódi kapcsolatot Istennel. Nem munkakapcsolatra vagyunk meghívva, az ima meghitt együttlét. Akarnunk kell jelen lenni, de az ima Isten műve. Szent II. János Pál pápa a Novo millennio ineunte kezdetű megnyilatkozásában így ír a keresztényi mivoltáról: először lenni, azután tenni. Ez a tanítványság lényege.

Gáspár István François Xavier Nguyễn Van Thuân vietnámi bíborosra utalt, aki tizenhét évet ült börtönben, és arról panaszkodott, hogy mennyi mindent tehetett volna ez idő alatt az Egyházért. Panaszára az Úr így válaszolt: „Nem azt akarom, hogy értem tegyél sok mindent, hanem azt, hogy az enyém legyél.”

A szentségimádásban lassan megrendült, elfogódott, meghatott emberékké válunk – mondta összefoglalóan az előadó –, nem az a fontos, hogy mit teszünk, hanem az, hogy mit tesz Isten, és mindennek a gyümölcse, hogy az Úr szeretete sürgetni kezd minket, átéljük küldetésünket az emberek felé. Már nem azt kérjük az imánkban, hogy „Uram, segíts”, mintha mi lennénk a fővállalkozó, hanem azt mondjuk: „Uram, segítek”, hiszen az ő ügye az, amiben közreműködhetünk – mutatott rá a nagymarosi plébános, s arra buzdította a jelenlévőket, hogy a jövő évi kongresszusig mérjék föl, melyek azok a lépések,

amelyeket meg kellene tenniük Isten felé.